

МОНОЛОГ МОНАХИЊЕ АНАСТАСИЈЕ

Прошло је мого година када ми је Бог подарио најмлађег сина Растка. Беше то лепо, паметно и весело дете, те постаде миљеник свих на двору. Лако је учио да чита и да пише. Са великим занимањем он слушахе разговоре одраслих.

Беху онда многи ратови и зла. Нашу државу угрожавали су суседи и са севера и са запада и са југа. Различите вере поделише народе. Један део хришћанског света припао је католичкој цркви, са папом у Риму, а други православној са патријаршијом у Цариграду.

Мој муж Немања помогао је и зидао многе православне цркве и мансатире. То остаде као обичај у Срба.

Данас овде у мансатиру Свете Богородице као монахиња Анастасија радо се сећам детињства и одрастања свог сина Растка и драго ми је што је мој најмлађи син кренуо пут Бога и добробити свога народа.

Када је са монасима, што посетише наше дворе, тајно отишао на Свету гору, много смо суза онда пролили, и ја и отац му Немања.

Али, данас видим да је мој најмлађи син Растко изабрао прави пут замонашивши се, јер је одувек волео да чини добра дела.

Сећам се... Било му је 17 година када је Стефан наумио да направи велику свечаност, да нашег сина ожени лепом Ђурђинком. Растка та вест није нимало обрадовала, напротив она је кварила његове планове.

И тако побеже, искористи прилику те са светогорским монасима оде, и тамо у Пантелејмону се закалуђери. Били смо забринути, Немања беше љут кад схвати шта му је син урадио.

Тако би суђено и тако беше.

Људи које Немања посла по Растка вратише се без њега са његовим принчевским оделом и праменовима одсечене косе. То беше све што из Свете горе стиже од нашег сина као доказ да је жив, али и доказ да остаје у манастиру.

Прошле су године, много се претурило преко главе.

Данас овде у манастиру Свете Богородице с поносом мислим на свог сина и слушах о добрим делима које мој син Сава чини. Његово велико срце, вера у Бога и бистар ум помажу му да овај наш напаћени српски народ изведе на прави пут, да се препознаје у својој држави, у свом уверењу, у својим законима и у својој правди.

Сине мој, Свети Саво, у мојим молитвама Богу, захваљујем му што те је упутио на прави пут да верно служиш њему и свом народу. Ови дани које овде проводим као монахиња испуњени су радосним вестима о твојим делима које чиниш и која расту и уздижу се одређујући нам место под звездима као нека потврда трајности људске наде.